

NYSTART. Författaren Aino Trosell (högst upp till vänster) är en av de nyinflyttade i kollektivhuset i Axelsberg. Hennes granne Elisabet Rudhe jobbar för att skapa fler: "Det är klokt att se om sitt hus i tid. Många är rädda för att hamna ensamma i en lägenhet och få en låda mat inkastad genom brevlådan. Det finns ett större behov än politikerna tror av alternativa boendeformer."

"I framtiden blir det här

FLYTTA IHOP Aino Trosell ser fram emot tonårstid nummer två. Därför hoppar författaren på senaste kollektivhusvågen för 40-plussare utan barn. – Nu ska jag leva loppan i Stockholm, säger hon.

Bara de gardinlösa panoramafönstren i tvåan med utsikt över Hägerstenvägen skvallrar om att Aino Trosell just packat upp 70 flyttkartonger. Hon känner sig redan hemma i 40-plusgemenskapen i Stockholms senaste kollektivhustillskott: ett nybyggt flervåningshus några stenkast från Axelsbergs t-bana.

Här vill författaren leva andra delen av livet med likasinnade.

– Fast vi har redan brutit mot regeln och tagit in en barnfamilj i trettioårsåldern. Vi gör ju som vi vill. Vi har ett kvinnoöverskott och ska börja kvotera in både män, yngre och nya svenskar, säger Aino Trosell.

Huset är fyllt av kvinnliga akade-

miker och medelåldern är precis som Ainos 61 år. Bara en handfull män bor i de 61 lägenheterna som för kvinnor betyder frihet men för män att förlora sitt revir.

– Kvinnor älskar det här, men karlar är skeptiska inför att flytta in. Vi tycker att det är bekvämt att få sätta oss vid dukat bord och anser inte att det är så farligt, utan trevligt, med en personlig kontakt med grannarna. Män verkar vara mer rigida. Det ska vara full kontroll och pyramidstrukturer, formellt och krångligt. Här är det ganska platt, vi provar oss fram.

HON BJUDER PÅ kaffe och kaka i väntan på att matlaget serverar kollektivets andra middag någonsin i bottenplanet matsal. Lägenheten är en kooperativ hyresrätt med insats på 15 000 kronor och en hyra strax under 8 000 kronor.

– Jag tror att vi är stormsvalor. I framtiden blir det här allt vanligare. Det kommer inte att finnas åldringsvård på samma sätt så vi måste hjälpas åt att ta hand om varandra.

En månad in i husets historia har

”Mina barn flinar lite overseende, de tror nog att det är som ett äldreboende. Men när de var här på middag tyckte de ändå att det var himla mysigt.”

→ **MER OM KOLLEKTIVBOENDE PÅ SIDAN 2.**

TEXT: **JESSICA RITZÉN**
jessica.ritzen@city.se

FOTO: **SARA MAC KEY**
redaktion@city.se

flyttadammaget och rutiner börjar skönjas. Aino är soprumsansvarig, vilket visat sig vara ett tufft uppdrag. Biblioteksgruppen flydde hon, "böcker är ju mitt jobb".

– Alla var lite skrämda i flytten för de flesta har ju aldrig bott så här. Hur ska vi klara det, tänk om vi blir osams? Men alla är lika taggade att det ska fungera, säger hon.

AINO TROSELL UPPTÄCKTE kollektivhusboendet redan för tio år sedan när hon sov över i Färdknäppen på Söder. Hon kände då att "så här vill jag bo". Uppväxten med resanderum i 50-talets Malung, där skogsarbetare hyrde in sig för att suppa på helgerna, har underlättat hennes kollektivresa.

– Det där med att hålla sitt för sig är något som jag lärde mig först som vuxen. Jag är inte så rädd för att öppna upp, även om jag förstås också har

en alldeles privat sfär. Men vad kan hända?

Vi åker ner med hissen för att ta reda på vad som kan hända, och stöter på Elisabet Rudhe som öppnar dörren till sin trea med vidunderlig panoramautsikt över träden. Skogen hoppas hon få se i sin helhet när de 120 flyttkartongerna packats upp.

– Det är skönt att äntligen vara här. Jag har jobbat i åtta år i föreningen Framtiden för att få fram fler kollektivboenden. Jag tror inte att politikerna förstår hur stort behovet är av alternativa sätt att bo, både för yngre och äldre, när Stockholm förändras, säger Elisabet Rudhe.

NERE PÅ STORKÖKETS stekhäll fräser kilovis med djupfryst kött. Ett ovant matlag stressar för att koka färdigt pastan för 35 personer till slaget sex. Gästerna är bänkade och yngsta med-